

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาโดยทั่วไปนั้นมุ่งพัฒนาคนเพื่อความเจริญของประเทศชาติ ซึ่งสุรินทรสรสิริ¹ ได้กล่าวไว้ว่า "ความมุ่งหมายของการศึกษาทั่วไปนั้นเป็นการพัฒนาคน จะทำให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง อันเป็นผลที่ได้มาจากการที่คนมีการศึกษาคือแล้วอะไรก็ตามที่คิดตามไปหมด เรื่องนี้จึงเป็นของสำคัญและเป็นที่ยอมรับทั่วไปว่า ผู้นำประเทศทั้งหลายต้องการที่จะให้ประชาชนพลเมืองของตนมีความเจริญรุ่งเรือง มีการศึกษาคือด้วยกันทั้งนั้น และขจัดปัดเป่าความโง่เขลาและความท้อทรมานหรือความไม่เคี้ยวของประชาชนให้หมดไป ด้วยการให้การศึกษา" และการศึกษายังได้แบ่งแยกออกเป็นหลายแขนงที่ประกอบไปด้วยหลายวิชา ส่วนวิชาพลศึกษามักก็เป็นวิชาสาขาหนึ่งของการศึกษา โดยแบ่งออกเป็นวิชาที่สำคัญคือ วิชาพลศึกษา และ วิชาสุขศึกษา

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อมนุษย์ทุกเพศทุกวัย ในแผนการศึกษาชาติฉบับปี พ.ศ. 2503 ตอนหนึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษาว่า "เพื่อจะได้จัดการศึกษาให้แก่บุคคลทุกบุคลิกละให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิตใจ กับทั้งมีน้ำใจเป็นนักกีฬา"²

เฮเธอริงตัน (Hetherington) ได้ให้คำจำกัดความพลศึกษา โดยถกนํามากล่าวในหนังสือของแอกเนส อาร์. เวย์แมน³ (Agnes R. Wayman) ไว้ว่า "พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับกล้ามเนื้อใหญ่ ๆ ของร่างกายเพื่อให้

¹สุรินทร สรสิริ, "ปัญหาการศึกษา" วิทยากรย, (ธันวาคม, 2515), 53.

²กระทรวงศึกษาธิการ, "ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ" ครูสภา (พ.ศ. 2507), หน้า 308.

³Agnes R. Wayman, A Modern Philosophy of Physical Education (W.B. Saunders Company, 1960), p.39.

มีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาที่เลือกได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีร่างกายที่เจริญเติบโต" บุชเชอร์⁴ (Bucher) ได้ให้คำจำกัดความของพลศึกษาว่า "พลศึกษาเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาอื่น ๆ คือ เป็นวิชาหนึ่งที่ส่งเสริมให้บุคคลได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม โดยมีกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกสรร แล้วเป็นอย่างดีเป็นสื่อในการเรียนรู้มากขึ้น"

สำหรับวิชาสุขศึกษาก็เป็นอีกวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอันมาก คาร์เตอร์ วี. กูด⁵ (Carter V. Good) ได้ให้คำจำกัดความของวิชาสุขศึกษาว่า "วิชาสุขศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงและการใช้ผลิตภัณฑ์ทางสุขภาพอย่างถูกต้อง ตลอดจนการมีสุขปฏิบัติและการมีทัศนคติที่ดี" โทมัส ดี. วูด (Tomas D. Wood) ได้ให้คำจำกัดความของการสุขศึกษาโดยถกนํามากสาวไว้ในหนังสือของสุชาติ โสมประยูร⁶ ดังนี้ "การสุขศึกษาคือกระบวนการที่ก่อให้เกิดประสบการณ์ซึ่งเป็นผลทำให้บุคคลหรือชุมชนได้รับความรู้ มีทัศนคติและการปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับสุขภาพ"

การศึกษาที่สมบูรณ์นั้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยหลักสูตร เป็นแนวทางเพื่อแสดงความมุ่งหมาย ขอบเขตของเนื้อหาวิชา และอัตราเวลาเรียน ทั้งนี้เพื่อให้การศึกษาได้ดำเนินไปด้วยดี และบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหลักสูตรหมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดซึ่งได้เลือกสรรแล้วเป็นอย่างดีที่โรงเรียนจัดให้นักเรียน

เอกวิทย์ ณ ถลาง⁷ ได้ให้ความคิดเห็นด้านหลักสูตร ดังนี้ "ความหมายของ

⁴Charles A. Bucher, Foundations of Physical Education (St. Louis : The C.V. Mosby, 1960), p. 34.

⁵Carter V. Good, Dictionary of Education (New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1959), p. 264.

⁶สุชาติ โสมประยูร, "สุขภาพในการศึกษา" ศูนย์ศึกษา (ปีที่ 4 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2502), หน้า 41.

⁷เอกวิทย์ ณ ถลาง, หลักวิชาการสร้างหลักสูตรประมวลความรู้ เกี่ยวกับมัธยมศึกษา (กรมวิสามัญศึกษา), หน้า 37.

หลักสูตรนั้นเราได้เข้าใจตรงกันแล้วว่า กลุ่มถึงตัวหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน แบบเรียน รวมไปถึงกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรงทั้งหมด ที่มุ่งให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนนั้นถือว่าเป็นเรื่องของหลักสูตรทั้งสิ้น"

เส่งี่ยม พรหมบุญพงศ์⁸ มีความเห็นว่า "หลักสูตรคือขอบข่ายการเรียนการสอน และประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งหมดที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นอย่างดี โดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ เป็นแนวทาง ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของสังคมและเศรษฐกิจของชาติ หลักสูตรดังกล่าวนี้มีความหมายตั้งแต่ กฎ ระเบียบต่าง ๆ ความมุ่งหมาย ประสบการณ์ และวิธีนำเอาหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนให้ได้ผลดีด้วย"

กาลเลน และ วิลเลียม (Galen and William) ได้ให้คำนิยามของหลักสูตรโดยนำมากล่าวไว้ในหนังสือของ ซี.อี. เทอนเนอร์⁹ (C.E. Turner) ไว้ว่า "หลักสูตร คือ ประสบการณ์ที่โรงเรียนได้จัดขึ้นตามความเหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของเด็กแต่ละคน"

คาสเวล¹⁰ (Caswell) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่าหมายถึงผลรวมของประสบการณ์ ซึ่งเด็กได้รับภายใต้การแนะนำของโรงเรียน

เซลลาและอเล็กซานเดอร์¹¹ (Saylar and Alexander) เห็นว่า"หลักสูตรเป็นเสมือนแผนภูมิการเดินทาง และตารางที่ยึดหยุ่นได้ ในการดำเนินการศึกษา หลักสูตรจะถูกสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาวิชา การบริหารโรงเรียนและวิธีการต่าง ๆ ทางด้านการศึกษาระดับชั้นต่าง ๆ รวมอยู่ด้วย การดำเนินการศึกษานี้จะนำ

⁸เส่งี่ยม พรหมบุญพงศ์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" วิทยานุกรม (ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 1.

⁹C.E. Turner, School Health and Health Education (St. Louis: The C.V. Mosby Company, 1970), p. 209.

¹⁰Hollis L. Caswell, Physical Education in the Elementary Schools. (New York : American Book Co., 1943), p. 27.

¹¹J. Galer Saylar, William M. Alexander, Curriculum Planning for Modern Schools. (Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York 1966), p. 5.

สนใจหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับตัวการศึกษาเอง หรือ มีได้ขึ้นอยู่กับสิ่งผู้เรียนได้รับการศึกษา แต่ขึ้นอยู่กับแสงสว่างโดยตนเอง สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ของชีวิตอย่างแท้จริง ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้การแนะนำของครู ประสบการณ์จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การแนะนำ"

หลักสูตรมีความหมายอยู่ 3 นัย ตามพจนานุกรมการศึกษาของ คาร์เตอร์ วี. กูด¹² (Carter V. Good) ดังนี้

1. หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้งานหรือประกาศนียบัตรในหมวดวิชาที่สำคัญ เช่น หลักสูตรสังคมศึกษา หลักสูตรพลานามัย
2. หลักสูตร คือ ค่าโครงทั่วไปของเนื้อหา หรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอน ซึ่งโรงเรียนจัดให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กมีความรู้ขั้น หรือ ประกาศนียบัตร หรือ เพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป
3. หลักสูตร คือ วิชากลุ่มหนึ่ง และประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือวิทยาลัย"

สำหรับหลักสูตรวิชาพลศึกษานั้นได้มีมานานแล้ว ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของกรีกในสมัยโบราณที่ส่วนใหญ่มุ่งให้ประชาชนได้ออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายมีความแข็งแรงสมบูรณ์ เป็นศูนย์กลาง เป็นนักรบ มีความแข็งแกร่งทั้งทางร่างกายและจิตใจ กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้ประชาชนได้เรียนก็คือ กิจกรรมทางด้านพลศึกษาเป็นส่วนใหญ่ นั่นเอง¹³ เช่น กีฬาประเภทต่าง ๆ กีฬาประเภทชุด กีฬาประเภทเดี่ยว และมีการต่อสู้ป้องกันตัว ไคเก้ มวยปล้ำ ยิงธนู ซี่มา และลาสต์ัว เป็นต้น กรีกในสมัยเฮเลนส์รุ่งเรือง หลักสูตรได้กำหนดให้เด็กศึกษาในกิจกรรมต่อไปนี้¹⁴ ในระยะแรกที่เด็กเข้า

¹²Carter V. Good, op. cit., p. 149.

¹³เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, เรื่องเดิม, หน้า 3.

¹⁴วิภาวี ประพันธ์โยธิน และสุรินทร์ สรุทธิ์, วิชาชุดครู ป.ม. วิชาครูตอน 5 ประวัติการศึกษาตอน 3 (โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว), หน้า 2-3.

โรงเรียน ครูจะสอนให้เด็กเล่น และฝึกหัดการวางอริยาบถต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น การลุก การนั่ง การเดิน ตลอดจนท่าทางต่าง ๆ เมื่อเด็กพัฒนามากขึ้นแล้ว จึงให้เรียนบทเรียนต่าง ๆ เช่น

1. การกระโดดสูงและกระโดดไกลเพื่อให้ขามีกำลัง
2. วิ่งแข่ง เพื่อให้เป็นคนปราดเปรียวและทนทาน
3. ขว้างจักร เพื่อให้แขนมีกำลัง
4. ทูมน้ำหนัก เพื่อช่วยให้การทรงตัว
5. มวยและมวยปล้ำ เพื่อช่วยให้คลองแควดวงไว มีไหวพริบและรู้จัก

บังคับใจ

6. วายน้ำและเตนรำ เพื่อช่วยให้ร่างกายได้สัดส่วนและมีการเคลื่อนไหวได้เหมาะสมเจาะ ตลอดจนการเข้าจังหวะและดนตรี

ในศตวรรษที่ 18 โลกมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว การพลศึกษาได้มีการปรับปรุงให้เข้ากับหลักการทางด้านวิทยาศาสตร์สมัยใหม่มากยิ่งขึ้น เช่น เฮอร์เนริค ลิง¹⁵ (Per Henrik Ling) ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งการพลศึกษาของสวีเดน ได้แยกการพลศึกษาให้เหมาะสมสำหรับบุคคลแต่ละพวก คือ การจัดการพลศึกษาเพื่อการทหาร การจัดพลศึกษาเพื่อการแพทย์ และการจัดพลศึกษาเพื่อการศึกษา จากความคิดเห็นของลิง (Ling) ทำให้ประชาชนเริ่มเข้าใจ และมองเห็นการพลศึกษาเพื่อสุขภาพอนามัย จึงกำหนดเนื้อหาวิชาในหลักสูตรของประเทศสวีเดนให้เด็กเรียนเกี่ยวกับ ยิมนาสติก กรีฑา กีฬาประเภทต่าง ๆ การออกกำลังกายพักผ่อน และการศึกษาออกสถานที่ เป็นต้น จะเห็นได้ว่า การพลศึกษาของประเทศสวีเดนได้มีการพัฒนาหลักสูตรดีขึ้น

---

¹⁵Deobold B. Van Dalen, Elmer D. Mitchell and Bruce L. Beunett, A World History of Physical Education, (Engle Wood Clift : Prentice Hall Inc., 1953), p.247.

ในสหภาพโซเวียต โรงเรียนตั้งแตกระดับประถมจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กำหนดให้วิชาพลานามัยเป็นวิชาบังคับสัปดาห์ละ 2 คาบ โดยตลอด¹⁶ จะเห็นได้ว่าสหภาพโซเวียตได้พัฒนาหลักสูตรไปมากแล้ว

สำหรับหลักสูตรพลศึกษาในประเทศไทยนั้นได้ดำเนินการเรื่องหลักสูตร และการเรียนการสอนวิชาพลานามัยมานานพอสมควร จากหลักฐานที่แน่นอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนพลศึกษาก็คือ ในปี พ.ศ. 2441 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาแผนใหม่ในประเทศไทยขึ้น พลศึกษาก็นับเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่นักเรียน เรียนในชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา¹⁷

จากหลักฐานการจัดการศึกษาแผนใหม่ในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2441 นี้ก็พอจะยืนยันได้แน่นอนแล้วว่า หลักสูตรการเรียนการสอน กิจกรรมทางพลศึกษาได้เกิดขึ้นแน่นอนและเป็นระเบียบแบบแผนมาแล้ว

หลักสูตรพลานามัยของไทยได้มีการพัฒนาขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งปี พ.ศ. 2518 ได้กำหนดหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518 ขึ้น ส่วนการนำหลักสูตรนี้ไปใช้ไม่แน่ว่าจะได้ผลตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เพราะหลักสูตรนี้ได้มีการขยายตัวมากขึ้นทั้งทางด้านวิชาการ และกิจกรรมทางวิชาการหลายอย่าง ทั้งกำหนดให้เรียนเป็นวิชาบังคับ และให้เลือกได้อีก จึงเป็นปริมาณงานมากขึ้น สำหรับผู้นำหลักสูตรไปใช้ ส่วนในเขตการศึกษา 11 ซึ่งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ

---

¹⁶ สุมาน แสงมะลิ, "สหภาพโซเวียต" วารสารสามัญศึกษา 5:11 (พฤษภาคม, 2517), หน้า 19.

¹⁷ Vorasak Pienchob, "A Recommended Four-Year Undergraduate Curriculum for Professional Preparation of Physical Education Teachers in Thailand," (Doctor's Thesis, School of Health, Physical Education, and Recreation, Indiana University, 1976), pp.3-4.

ไทยมักประสบกับปัญหาในการพัฒนาประเทศจะเห็นได้ว่า “ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องได้รับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขและช่วยเหลือเพราะมีปัญหาเกิดขึ้น หลายด้านทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงควรที่จะช่วยกันพัฒนาในทุก ๆ ด้านให้ดียิ่งขึ้น กว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา”¹⁸ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าครูผู้สอนวิชา ในหมวดวิชาพละนามัยน่าจะประสบกับปัญหาและอุปสรรคไม่มากนักเลย จึงได้เลือกเอา เรื่องนี้มาทำการวิจัยเพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการใช้หลักสูตร หมวดวิชาพละนามัย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปี พ.ศ.2518 ของครูผู้สอนเพื่อจะได้อาหาทางแก้ไขปรับปรุงในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาของครูพละนามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร หมวดวิชาพละนามัย ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา

11

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพละนามัย ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2518 ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 11 ซึ่งมีโรงเรียนต่างๆ ดังนี้

1. โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย
2. โรงเรียนบุญวัฒนา

¹⁸ประสิทธิ์ ตาคินิจ, “สถานการณ์และบทบาทของครูสังคมศึกษาตอนต้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” วิทยานิพนธ์ (ปริญาญครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518), หน้า 9.

3. โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล
4. โรงเรียนสตรีชัยภูมิ
5. โรงเรียนภูเขียว
6. โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม
7. โรงเรียนสตรีรัตน
8. โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย
9. โรงเรียนสตรีสิริเกณ

โดยจะศึกษาปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. สถานภาพของครูพลานามัย
2. ความคิดเห็นทั่วไปของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฯ
3. จุดประสงค์ของหลักสูตรฯ
4. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรฯ
5. อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก
6. การวัดและประเมินผล

ขอตกลง เบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่าข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูพลานามัย ถือเป็นข้อมูล
ที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

คำจำกัดความ

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย หมายถึงหลักสูตร หมวดวิชาพลานามัย ระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร หมายถึง วัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่เขียนไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพละนามัย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ.2518

เนื้อหาวิชาในหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาของวิชาในหมวดวิชาพละนามัยที่ระบุไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพละนามัย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ.2518

การวัดและประเมินผล หมายถึง การวัดและประเมินผลวิชาในหมวดวิชาพละนามัย ที่ใช้ในหลักสูตร หมวดวิชาพละนามัย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518 ในโรงเรียนรัฐบาล ภาคการศึกษา 11

ครูพละนามัย หมายถึง ครูที่ทำการสอนวิชาในหมวดวิชาพละนามัย ซึ่งได้แก่ครูพลศึกษาและหรือครูสุขศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคการศึกษา 11 ที่ใช้หลักสูตร หมวดวิชาพละนามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับ พ.ศ. 2518

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาในการใช้หลักสูตร หมวดวิชาพละนามัย ฉบับปี พ.ศ.2518 สำหรับผู้บริหารโรงเรียน ครูพละนามัย ได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตร ในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยต่อไป

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี พ.ศ.2511 อนันต์ อัคร¹⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" โดยใช้แบบสอบถาม อาจารย์ใหญ่ และครูสอนวิชาพลศึกษาในภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากเน้นการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของนักเรียนให้มีความแข็งแรง กิจกรรมที่นิยมสอนกันมากคือ กายบริหาร การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โดยเน้นความสามัคคี การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน เน้นในเรื่องกฎกติกา กีฬาที่นิยมกันมากคือ บาสเกตบอล จำนวนครูพลศึกษา สถานที่และอุปกรณ์ ตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ห้องน้ำ ห้องสวม ยังมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ครูพลศึกษามีงานทางฝ่ายธุรการมากเกินไป

ในปี พ.ศ.2512 ไพฑูรย์ จัยสิน²⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม 44 คน จำนวน 13 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่าจำนวนครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ อุปกรณ์การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ มีไม่เพียงพอ อุปกรณ์การสอนหลักสูตรวิชาพลศึกษา ที่กำหนดให้สอนทั้งนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง การจัดและการดำเนินการของโปรแกรมพิเศษ โรงเรียนใดจัดให้มีการตรวจร่างกายปีละครั้ง นักเรียนที่มีโรคประจำตัวมีเพียงบางชั้นหรือบางห้อง โรงเรียนใดจัดทำระเบียบ

¹⁹อนันต์ อัคร, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์, ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต มหิดลวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

²⁰ไพฑูรย์ จัยสิน, "ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์, ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต มหิดลวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

ขอมูลเกี่ยวกับสภาพที่ผิดปกติไว้ แต่ไม่ละเอียด ส่วนใหญ่เมื่อพบเด็กที่ผิดปกติแล้วโรงเรียนมิได้จัดการอย่างใดเลย

ในปีเดียวกันนี้²¹ กรมพลศึกษาได้เสนอแนะเกี่ยวกับ "การพลศึกษาในโรงเรียน" ว่าการจัดการพลศึกษาที่สมบูรณ์นั้น ประกอบด้วยปัจจัย 6 อย่าง คือ

1. เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงพอกับบทเรียน เช่น สนามเล่น สนามฝึกซ้อม และแข่งขัน โรงฝึกพลศึกษา
2. มีอุปกรณ์พลศึกษาและกีฬาเพียงพอกับความต้อการ และความสนใจของนักเรียน ทั้งอุปกรณ์ที่คงทนและอุปกรณ์ที่เสียง่าย
3. มีครูพลศึกษาได้สัดส่วนกับนักเรียน
4. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งอาจจะอาศัยจากโรงเรียน หรือจัดหาพิเศษ

5. บทเรียนพลศึกษา ต้องวางแผนไว้ให้ชัดเจน และมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรของชั้นเรียนโดยทำเป็นโครงการตลอดปี แบ่งออกเป็นภาค เป็นรายสัปดาห์ และรายวัน

6. ให้เวลาเรียนสำหรับบทเรียนพลศึกษาอย่างเพียงพอตามที่กำหนดไว้

ในปี พ.ศ. 2514 เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์²² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ และครูพลศึกษา โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษาทั่วประเทศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษาที่มีวุฒิโดยตรง มีไม่ครบทุกโรงเรียน อัตราส่วนระหว่างครูพลศึกษาทั้งหมดค่อนักเรียนเท่ากับ 1:614 คน

²¹ กรมพลศึกษา, "การพลศึกษาในโรงเรียน" วารสารพลศึกษา ปีที่ 1 ฉบับที่ 4 (เมษายน 2512), หน้า 1-2.

²² เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, เรื่องเดิม.

2. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูพลศึกษา เห็นว่าความมุ่งหมายในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย มีความเหมาะสมดีแล้ว รวมทั้งมีความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้วย

3. ครูพลศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาส่วนมากมีอายุระหว่าง 28 ถึง 32 ปี มีประสบการณ์ในการสอน 1 ถึง 5 ปี สอนวิชาพลศึกษา 1 ถึง 5 ชั่วโมง วิชาอื่น ๆ 10 ถึง 15 ชั่วโมง และมีหน้าที่อื่น ๆ อีก วุฒิประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) มากที่สุด

4. การจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตร และประมวลการสอนโรงเรียนได้จัดครบตามที่ใคร่บรูไว้ในหลักสูตรฯ แต่ส่วนมากเป็นกิจกรรมที่เบา ๆ และง่าย ๆ การสอนกีฬาเป็นชุดและกีฬาประเภทเดียวมีบ้างแต่น้อย

5. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบยังไม่เพียงพอ

ในปีเดียวกันนี้ สุภาภรณ์ สุขถาวร²³ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชาพลานามัยอยู่ในสถาบันฝึกหัดครู 25 แห่ง จำนวน 74 คน พบว่า อาจารย์ผู้สอนมีไม่เพียงพอ ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ความมุ่งหมายของหลักสูตร และประมวลการสอนยังไม่สอดคล้องกันกับเนื้อหาวิชา และยังไม่เป็นแนวทางในการสอน การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหาของแต่ละวิชาที่เรียนยังไม่ได้สัดส่วนกับเวลาและจำนวนหน่วยกิต สถานที่สำหรับกิจกรรมในร่ม อุปกรณ์การสอน หนังสือ และวารสารต่าง ๆ มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอุปกรณ์สุขศึกษาบางอย่างยังไม่มีเลย

²³สุภาภรณ์ สุขถาวร "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์, ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

ในปีเดียวกันนี้ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์²⁴ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่สอนวิชาพลานามัยในระดับประถมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนเทศบาล โรงเรียนสังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน จำนวน 270 คน พบว่าสภาพการสอนพลศึกษาในขณะนั้น ส่วนใหญ่ครูประจำชั้นเป็นผู้สอน การสอนส่วนใหญ่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้เล่นและผู้ที่คิด การดำเนินการสอนยังขาดหลักการและวิธีการที่ถูกต้องสำหรับอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สถานที่ และบุคลากรยังมีไม่เพียงพอ

ในปีเดียวกันนี้ เปล่งศรี เทพกฤษร²⁵ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนครธนบุรี" พบว่าครูใหญ่ส่วนมากไม่ให้การสนับสนุนอุปกรณ์และสถานที่ที่มีไม่เพียงพอ และครูพลศึกษายังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ในปี ค.ศ. 1963 สภาคณะกรรมการพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการระหว่างชาติ²⁶ (International Council of Health, Physical Education and Recreation) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและการจัดเกมส์ในหลักสูตร" (Physical Education and Games in the Curriculum) โดย

²⁴ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

²⁵ เปล่งศรี เทพกฤษร, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครธนบุรี" (ปริญญาโทพนธมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2514).

²⁶ International Council of Health, Physical Education, and Recreation, "Questionnaires Report Part II": Physical Education and Games in the Curriculum (Washington D.C.: International Council of Health, Physical Education, and Recreation, 1963), p.36.

ส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน 106 ประเทศ ได้รับกลับคืน 48

ประเทศ พบว่าผู้ตอบได้เสนอปัญหาที่สำคัญของการพลศึกษา 2 ประการคือ

1. ความต้องการในด้านตัวบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา

ส่วนปัญหาอื่น ๆ รองลงมาคือ

1. ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
2. ความช่วยเหลือในด้านการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการพลศึกษา

ในปี ค.ศ. 1964 โรเซนทีน และ โพรสต์²⁷ (Rosenstein and Frost)

ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Physical Fitness of Senior High School Boys and Games Participating in Selected Physical Education Programs in New York State" โดยได้ทำการทดสอบนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่ได้จัดโปรแกรมพลศึกษาเป็นอย่างดี จำนวน 16 โรงเรียน และโรงเรียนที่จัดโปรแกรมพลศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร 13 โรงเรียน ตามเกณฑ์ของ La Porte Score Card โดยใช้ข้อทดสอบของ New York Physical Fitness Test ผลของการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาดี มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาไม่ดี
2. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาดี ร่างกายแข็งแรงดี ทรวดทรงดี การทรงตัวดี มีความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว และมีความอดทนดีด้วย

²⁷ Irwin Rosenstein and Renben B. Frost., Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Programs in New York State. AAHPER Research Quarterly, (Vol.35, No.3 October 1964), pp.357-448.

3. ความแม่นยำและความคล่องแคล่วว่องไวของเด็กชาย และการมีไหวพริบดี และความเร็วของนักเรียนหญิงก็มีได้ขึ้นกับโปรแกรมพลศึกษาที่ดี

4. นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะทำให้คะแนนทดสอบสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬา

ในปี ค.ศ. 1971 โครรี่²⁸ (Korri) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา (Minnesota)" โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูที่สอนวิชาพลศึกษา พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

006076

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²⁸Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Woman Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Major in Minnesota," Dissertation Abstracts, Vol.31, No.10 (April 1971), p.5181 A.